

UNDE E ACASĂ?

Sunt în gara insulei Filip din Australia. Aștept trenul care să mă ducă la destinație. Nu știu unde, poate undeva pe fundul Oceanului. Calea ferată vine de pe continent și aici pe plaja Pinguinilor coboară în picaj, se scufundă în ape. E o gară frumoasă, betonată cu structuri de conductă galvanizată și sticlă. Pinguini, pescăruși și verdeață tropicală. În gară, printre călători apare în prim plan un chip cunoscut, actorul român **Grigore Vasiliu Birlic** îmbrăcat într-un costum alb impecabil, papion, pălărie și baston. Acum realizez că toți călătorii sunt în alb. Moda asta, de obicei e populară în toate țările calde. După ce trece de mine, nu pot să nu exclam cu voce dulce că am cunoscut toate legendele teatrului și filmului românesc și amintesc acum de Tamara Buciuceanu și Stela Popescu întâlnite pe scena teatrului regal din Melbourne.

Urmărindu-l, în fața lui era o pereche în vârstă îmbrăcată în haine de culoarea cafelei cu lapte, ea îmbrobodită și el purta căciulă de astrahan. Mi-au părut ciudați, însă fiecare cu treaba lui. La auzul vorbelor mele, Birlic se oprește și se întoarce zâmbind. Oricum suntem în gară și așteptăm trenul. Îl invit pe o băncuță liberă să ne petrecem timpul până la venirea trenului, eu ca admirator și el ca stea.

- De unde sunteți din țară? mă întreabă Maestrul.

- Din Ciudanovița, îi răspund. Probabil și mai mult ca sigur, nu ați auzit...

- De bazinul uranifer rus? Cum să nu, îmi răspunde. Am avut și eu ceva rude deportate acolo de regim. Joițica, prima mea feblețe, a fost dragostea mea, picanteria și curcubeul peste lumea sufletului, curcubeu a ceea ce sunt eu Phoenix, Felix și nădejde, magna mega cum laude, cu undă verde... (ideea a cui o fi fost? Se întreabă în gând Birlic.) Dă-ne bucuria mântuirii noastre!, continuă el și apoi: Numa niște prăpădiți l-au urât pe Nicolae Ceaușescu, i-au urât întregul regim.

- Credeți că el a fost vinovat?

- Așa am crezut, însă mai târziu am realizat că aceeași hoardă ne conduce și azi caragialește.

- Niște pizmași l-au omorât pe drăguțul de Ceaușescu, Bibicule.

- A fost înconjurat de zdrențe și asta ți se întâmplă. El i-a ales.

- Azi sunt eu și, mâine ești tu, Bibicule, în rânduială, vorba turcului care se roagă pe Dumnezeu. În prostia lor de la ageamie, conform lăcomiei de învăluire și acaparare, cu viciul tâlhăriei de a șterpelit mereu cum le place lor. Toți cei care au devenit hapsâni și

au dus războaie de cucerire și năvălire barbară, în lăcomia lor nestăvilită nimic n-au sfânt.

Toți fac om-ucidere, fac crime odioase, instalează despotismul, încalcă deontologie socio-umană, profesională așa, că faptele lor ce luminează solară mai dau lumii? Și ne mai întrebăm: în răsăritul luminii, doar Dobrogea e cu lumina sfântă a Daciei Felix?

- Dictatura ne disprețuia, în general, pe toți.
- Țară, țară, nu cumva tu ești cea care afli soluții pentru toată lumea?
- Dacă te uiți la executanții familiei Ceaușescu, nu se poate să nu observi că ei sunt motivul execuției. Că tot ce s-a demonizat în public era de fapt împotriva lor, a celor care îi înconjurau pe Ceaușești și acest fapt chiar subliniat de Nicu Ceaușescu când declara că: „Voi nu sunteți în stare nici măcar să văruți ceea ce a construit tata în țară” și asta s-a demonstrat azi, după 33 de ani. Cine îl mai critică acum pe Ceaușescu sunt aceleași gloabe care susțin în continuare demolarea țării. Nu îi acuz eu, ci faptele lor o fac. Puteau măcar, să fie lăsați vii ca doi bătrâni pe un drum de țară? Dar nu se poate!

Nu! Niciodată vinovații de crimă nu-și lasă dovada crimei lor în viață. Demonizarea regimului și a familiei Ceaușescu se vede în video-ul făcut de tribunalul ad-hoc, se materializa în comisia de acuzatori și în decernarea sentinței prin împușcare „cât mai repede să nu ne vadă justiția adevărată.” Cum să execuți doi bătrâni bolnavi, bolnavi ca noi toți ceilalți de vârstă lor?

- Orgoliosul își omoară părinții ca să arate ce mare e. Sau poate Mafia, însă nu cred că ei pot fi ridicați la acest rang, Bibicule.

- Dacă urmăriți imaginile și le ascultați dialogul cu atenție, veți observa că este același dialog încărcat prin care a fost persecutată țara și care a continuat și continuă și azi doar mai lustruit. E la modă. Vina e a Ceaușeștilor că s-au înconjurat cu astfel de oportuniști și trădători.

- Cei de lângă el l-au executat. Poporul român nu e prost și slugarnic cum îl calificați voi, oportuniștilor prin media azi. El e un popor vechi și foarte matur în lecții acumulate genetic de mii de ani. Românii simt instinctual că e pierdere de vreme, că suntem conduși de oameni bolnavi și imaturi sufletește și că nu se merită să ne punem cu ei deoarece boala e de moment și că mai bine e să ne conservăm și să ne ducem misiunea dăruită de CREATOR mai departe.

- Avea dreptate unu care spunea să-i puneti pe toți într-o rachetă, să-i îmbuibăți cu aur, femei, băutură și discotecă și să-i trimiteți pe Marte. Când renunți la Dumnezeu, guvernul îi ia locul și i te supui.

- În iureșul vieții ce-ți mai oferi, de acum, Bibicule?

- Un picior în cur ca să mă car din astă lume fleșcăită mintal.

- De ce ai fugit din țară și ca tine mii?

- Mie, țara mi-a fost mamă bună, chiar și Ceaușescu fără să realizeze că ne-a dat voie să trăim un anumit fel de libertate. Nu a fost un dictator total cum îl prezintă agenții noului regim, ci mai mult un fel de tată țăran exigent. În simplitatea lui nu a realizat imensitatea spațiului libertății pe care o aveam. Și mai mult chiar prin simulările culturale ale organizațiilor școlare și de tineret ne-a dat șansa să gustăm din tabu-urile capitaliste ale ceremoniilor sportive și culturale de rang înalt. Olimpiade, Oscaruri etc.

- Adică ne-a dat șansa să nu tânjim la iarba verde a vecinului.

- Împușcarea lui Ceaușescu ne-a zguduit pe noi toți, cei fugiți de acasă că dintr-odată am rămas orfani de opoziție. Am rămas ca Făt Frumos fără balaur. Povestea moare. De aici și salvarea Rusiei ca inamic de către americani. Au realizat că odată cu prăbușirea Uniunii Sovietice se vor prăbuși și ei ca forță militară și atunci ca să se salveze, America a restabilit balaurul ca ei să rămână fătul frumos al lumii. Avem noi o vorbă: „ulciorul nu merge de multe ori la apă”, sau cam așa ceva. Când lumea va realiza acest șiretlic..., se vor prăbuși și ei vertiginos.

- „Gândești, că uneori nu zic prea multe, că mă poticnesc, în vorbe neaoșe, că nu le găsesc pe cele potrivite, în capitală, unde, cum să-ți spun dracu și-o rupt pieptu, în Sfânt Petru cu răchiți, la Răchita-Roșioară.

- Au avut șansa să se reinventeze unde...

- ...unde-i: „Fă-mi mătușă o pupejoară și de ți-o părea mărișoară, rupe din ea o mărginoară și de ți-o părea mititea, florile dalbe, pune cumsecade și un cârnaț pe ea, că și calu mi s-o ciumpăvitu și, trebuie potcovitu, cu, cuie de cârnaț și potcove de colac, că pasăreaua câmpului tot cântă și ciripește și Joițica la munca câmpului

muncește și la joc, în șură duminică se veselește și se distrează feciorește, cu, Birlicuț, holteiește, că și el e fițângău, la nuntă sub grumazul ceterii ca Mesie al iubirii și veseliei, ieșit, în sat/ori cu dor, în târgul Ieșilor la Țicău, fibron, cu ochi, bulgăr de humă, cum zice mucalit, de haz și de necaz, sărac și fără pretenții, în principii de biblii teleleu, c-așa-s eu ca sfântul Ilie, cu un fulger și trăsnet derbedeu. Dar tu de ce-ai fugit de acasă?

- De curios, de aventură, de dor de poveste și ONEDIN...

- ... nelepădat ca Pârlitul lui Marin Preda, din Martin Eden, dat de eul, egoul meu, de cuvânt și de Dumnezeu, uneori deșertăciune printre comori, divin, senin ca destin plin de înțelepciune, cu bobârnacu lui Mircea Diaconu din Campioana, Iza Elisabetei Bostan, Veronica, acea fată cu talent poetic și amor, pentru Marele și naționalul, fără egalul genial Eminescu, zis și Emin-senin, un puști ca un miel zglobiu, zburdalnic pe pajiștea din poiană, cu izvor din veșnicie și din viitor pitoresc și românesc, firesc, în vânt.

Îl priveam în ochi pe Marele Birlic care începuse să lăcrimeze acum întins pe băncuța din fața mea. Nu-și putea imagina că aici am ajuns ca specie. Eram în picioare cu valiza în mână, fulgarinul sub braț și umbrela

deschisă. Asta, probabil din cauza stropilor azvârliti de valurile oceanului și îi spun:

- Tu știi că ochii tăi seamănă mult cu ai..., nu mă lasă să sfârșesc,

- ...ai Masinei Fellini, actrița Giuletta Masina.

- Așa i-am găsit înlăcrimați când eram refugiat în 1980. I-am făcut o vizită acasă să-o văd pe marea eroină a vieții mele și ea mi-a spus că e foarte bolnavă la pat și că nu poate primi pe nimeni. Dintr-o dată trenul intră în gară fluierând. E zarvă mare și vagoanele sunt pline.

- Trebuie să fug maestre. Se ridică în picioare și când să-l îmbrățișez are o reținere. Acum observ că Birlic e de fapt o doamnă care mă face să înțeleg că nu se îmbrățișează cu primul venit așa dintr-o dată. Am înțeles și strecurându-mă printre călători încerc să mă retrag mai în spatele garniturii în speranța că e mai mult loc, însă observ că trenul e plin de nuntași și că pe margine aleargă ospătărițe îmbrăcate în alb ca pe vremuri în restaurantele comuniste și toate cărau în mâna sarmale, torturi, șampanie, vin și struguri. Lăutarii lui Kusturica și ei în alb cântau cu foc prin compartimentele vagoanelor. Una mă atenționează să n-o lovesc peste picior că balansa un tort de ciocolată pe vârful pantofului alb spițat. Unde or merge toți? În Ocean? Trebuie să fie ceva că nu degeaba suntem în alb. Ajung în compartiment și deschid fereastra să-mi iau rămas bun pentru ultima dată de la Marele actor. În spatele lui erau cei doi în haine cafea cu lapte, batic și căciulă de astrahan.

M-am trezit brusc. UNDE E ACASĂ ACUM? Trenul se oprise în gara Sinaia. Era ca acum, primăvara anilor șaptezeci, devreme, ici colo se păstrau pete mari de omăt prin pădurice și pe la margini. Ce-i de reținut e faptul că de pe brațul crestat AL

SORTII, sângele împrășca zăpada și se înroși totul în jur. Un ROȘU REVOLUȚIONAR, un roșu frumos ca și creasta cocoșului. Cei curajoși ne tăiau cu cuțitul, cei mai timizi cu teamă, iar alții fără emoție.

Lui Birlic, cât și lui Ceaușescu, Fellini și mie ne era teamă că o să ne doară și o să ne infectăm, stând printre noi cei trei țângăi, fițingăi artiști oarecare trăgănari, fermecați de Gelsomina, dar până la urmă acele zgârâituri pro-frăție au fost sâcâituri cu flori, lăută și prăjituri, dar fiecare din noi cu acele ifose, bricege, bastoane, pumni și camere de luat vederi, filme pe care le-am făcut, ulterior fără să regretăm pentru că și după 50 ani amintirea acelei copilării DIN STRADĂ ni se pare, chiar frumoasă.

M-am căsătorit. Singur ajung mai repede, dar în doi ajungem mai departe.

A FOST un prim, PRIMUL ACASĂ.

Ben Todică

